

sporu podle § 41 c. ř. s. jak skutečně první soud uznal, což by zase odporovalo předpisu § 393 ex. ř., podle něhož se zatímni opatření pokaždé učiní na náklad navrhuující strany. Z toho všeho, co uvedeno, plyne, že nižší soudy rozhodly o věci na pořad práva nepatřící, že jejich rozsudky i řízení trpí zmatečností podle § 477 čís. 6 c. ř. s., k níž jest hleděti z úřadu, a že proto bylo rozhodnouti, jak se stalo (§§ 471 čís. 7, 473, 478 a 513 c. ř. s.).

Čís. 13865.

Pracovní soudy (zákon ze dne 4. července 1931, čís. 131 sb. z. a n.).

Je vadou odvolacího řízení, přečetl-li odvolací soud v pracovním sporu o hodnotu vyšší než 300 Kč svědecké protokoly, ač první soud téměř všechny svědky vyslechl přímo, a učinil-li pak na tomto podkladě odchylná skutková zjištění. Lhostejno, že strany souhlasily při odvolacím řízení s přečtením protokolů.

(Rozh. ze dne 19. října 1934, Rv I 1600/34.)

Žalobu o zaplacení 1.060 Kč pracovní soud zamítl. Odvolací soud uznal žalovaného povinným zaplatiti žalobci 960 Kč.

Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc odvolacímu soudu, by o ní dále jednal a ji znovu rozhodl.

Důvody:

Dovolatel uplatňuje dovolací důvody čís. 2 a 4 § 503 c. ř. s. Dovolání jest opodstatněno z prvního dovolacího důvodu. V pracovních sporech o hodnotu vyšší než 300 Kč jest na odvolacím soudě, by věc projednával znovu v mezích určených návrhy stran v odvolání. V řízení platí obdobně ustanovení civilního řádu soudního o řízení před sborovými soudy první stolice jako soudy procesními. Odvolací soud spokojil se v souzené věci přečtením svědeckých protokolů, ač první soud téměř všechny svědky vyslechl přímo, a učinil pak na tomto podkladě odchylná skutková zjištění. Nehledíc ani k ustanovení § 328 c. ř. s., dovolujícím, by svědci byli vyslechnuti dožádaným soudem jen výjimečně a jen v případech v tomto paragrafu výčetmo uvedených, jichž v souzené věci nebylo, nelze přezírat, že i v pracovních sporech je soud druhé stolice přezkumnou stolicí a platí pro něj tudíž všeobecná zásada pro všechny odvolací soudy směrodatná, že musí provést přezkoumání sporu zpravidla na rovnocenném podkladě, z něhož usuzoval soud první stolice (sb. n. s. 11357) a může tedy odchylně hodnotiti výpovědi svědků, kteří byli prvním soudem přímo vyslechnuti, jen na základě vlastního výsledku (sb. n. s. 12176, 7337, 4679 a j.). To plyne ze zásady ústnosti a bezprostřednosti řízení, která v odvolacím řízení ve věcech pracovních je ještě sesílena předpisem, že před odvolacím soudem se věc projednává znova podle předpisů o řízení před sborovými soudy první stolice jako soudy procesními. Právem vytýká dovolatel postup odvolacího soudu v souzené věci jako vadný (čís. 2 § 503 c. ř. s.). Ježto

šlo o porušení velících předpisů zák. čís. 131/1931 sb. z. a n., nebylo toto porušení napraveno ani tím, že strany souhlasily s přečtením protokolů při odvolacím řízení.

Čís. 13866.

Nárok nemanželského dítěte proti otci na výživu zaniká teprve, má-li dítě možnost nabytých vědomostí a znalostí skutečně použití k tomu, by si opatřilo prostředky k výživě.

(Rozh. ze dne 19. října 1934, Rv I 1885/34.)

Žalobce byl rozsudkem ze dne 19. září 1914 uznán nemanželským otcem žalovaného a odsouzen platiti výživné, jež bylo posléze rozsudkem ze dne 9. června 1921 stanoveno na měsíčních 100 Kč. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaném, by bylo uznáno právem, že nárok žalovaného proti žalobci na výživné zanikl, a že žalovaný jest povinen to uznati. Žalobní nárok odůvodňoval žalobce tím, že žalovaný, jenž jest již 19 roků stár a vyučen zedníkem, jest schopen se sám vyživovati. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. **Důvody:** Jest zjištěno, že se žalovaný vyučil na podzim 1931 zednickému řemeslu, že v roce 1932 byl zaměstnán 4 týdny u obce K. jako zedník a potom ve žních 49 dní u firmy R., dále že v roce 1933 pracoval v K. 22 dní jako zedník u pekaře V-a a 24 dny u firmy R., dále že žalovaný nemohl nalézt trvalé zaměstnání a že není s to samostatně se živiti, takže toho času musí se živiti brambory a chlebem. Vzhledem na toto zjištění a na to, jak jest soudu známo, že v okrese zdejším jest veliký nedostatek práce v oboru zednickém, má soud za to, že žalovaný, ačkoliv jest vyučeným zedníkem, t. č. není s to, sám se živiti, pročez žaloba byla zamítnuta. **O d v o l a c í s o u d** napadený rozsudek potvrdil. **Důvody:** Odvolací soud jest názoru, že každý případ jest posuzovati zvlášť a že nelze stanoviti všeobecně platné pravidlo. Pouhým vyučením živnosti nebo řemeslu nenabývá nemanželské dítě nezbytně již schopnost samo se živiti. Vyučení mu sice poskytuje možnost, aby byl přijat do práce, nezaručuje mu však, že si tolik vydělá, by z výdělku nutnou potřebu získal. Rozhodným jest, jak daleko vyučený své povolání ovládá, jaká je poptávka po pracovních silách v tomto oboru a jak vysoká následkem toho jest odměna. Prvý soudce zjistil, že žalovaný během dvou roků po vyučení měl jen tak malou příležitost pracovat, že z této práce nemohl býti živ. Přijdou tu v úvahu jen dni, a nemohl žalovaný až dosud vůbec najíti stále nebo déle trvající zaměstnání. Že se namáhal sám o sebe se starati, plyne z toho, že konal jinou práci, než práci zednickou.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

Důvody :

Právní mylnost (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) vytýká dovolatel názoru odvolacího soudu, že v otázce, kdy přestává vyživovací povinnost nemanželského otce, jest každý případ posuzovati zvlášť a že nelze tu stanoviti všeobecně platné pravidlo. Dovolatel má za to, že pro zánik vy-